

[Aksel Larsen.]

Jeg ønsker i denne Omgang hertil kun at sige: Den kommunistiske Rigsdagsgruppe og „Arbejderbladet“s Redaktion har fra Udenrigsministeriet — og fra Udenrigsministeren personlig — modtaget en Udtalelse om, at man fuldt ud anerkender den Loyalitet, hvormed vor Presse har holdt sig Regeringens Forskrifter og Udenrigsministeriets Ønsker efterrettelig, medens man erkender, at man ikke kan være lige saa tilfreds med bl. a. den konservative Presse. Denne Udenrigsministerens Erklæring til os er Statsministeren bekendt, og han har intet haft at indvende.

Hvad Finland angaar, haaber jeg indstændigt, at der nu maa falde en lille Smule Ro over de ophidsede og ophidsende Gemytter i den danske Presse. Efter at den finske Regerings Forhandlere saa utvetydigt har erklæret, at Forhandlingerne i Moskva blev ført i den mest venskabelige Aand, og at der ikke under nogen Form blev fremsat Trusler eller antydet aggressive Hensigter, maa man dog anse det for i det mindste vanskeligt for Pressen i Danmark fortsat at søge at ophidsede det danske Folk mod Sovjetunionen ved Paastande om, at den truer Finland, paatænker at angribe det o. s. v., o. s. v. Der er indtraadt en Pause i de finsk-russiske Forhandlinger, og skulde det gaa, som den danske Presse fra „Nationaltidende“ til „Social-Demokraten“ har præket, og som man kunde præke med Henviisning til de besynderlige Evalueringer og andre Foranstaltninger i Finland, maatte Krigen mellem de to Lande allerede være i Gang nu. Men det er den jo ikke, og intet tyder paa den ringeste krigerske Hensigt fra Sovjetunionens Side. Udenrigsministeriet herhjemme vilde gøre en nyttig Gerning, hvis det fik den omtalte Presse til at anerkende den Kendsgerning og afblæse sin besynderlige Kampagne.

Og saa vilde det være rart, om de ærede Ordførere for de store Partier vilde forsøge at holde sig til Sandheden, selv om deres Presse lyver efter Noder. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, Noskes og Léon Blums Partifælle, som uforsigtigt nok taler om Kainsmærket, ved, at ingen dansk Kommunist nogen Sinde har sagt et ondt Ord om eller mod det finske Folk, men undsaa sig dog ikke i Gaar for at sige om mig, at jeg skulde have præsteret hadefulde Angreb paa et nordisk Broderfolk, og det ærede Medlem Hr. Henning Hasle fortsatte med at beskyldte Martin Andersen-Nexø for at have udtalt sig imod det finske Folk, skønt han ved, at Martin Andersen-

Nexøs Artikel, som fremkom i „Arbejderbladet“ den 15. Oktober, netop var gennemtrængt af Sympati for det finske Folk, men ikke for de finske Tømmer-Baroner og det finske Folks hvidgardistiske Undertrykkere. At den konservative Gruppens Formand og Ordfører saa samtidig forvanser tidligere Udtalelser af Danmarks største nulevende Digter og paa god Herremandsmanér truer ham økonomisk, karakteriserer kun yderligere den Mentalitet, der raader blandt vore Modstandere.

Det er i Danmarks og det danske Folks Interesse, vi har taget Stilling til det omtalte og alle andre Spørgsmaal. Men vor Stillingtagen til udenrigspolitiske Spørgsmaal søger vore Modstandere — af indenrigspolitiske Grunde — at udnytte i Hetz- og Forbudskampagnen mod vort Parti og vor Presse.

Selv om han senere blev overdøvet af det ærede Medlem Hr. Carsten Raft, var det dog Socialdemokratiets Ordfører i denne Sal, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der gav Tonen an i Antikommunismens disharmoniske Orkester, og hans Forsøg paa i sin sidste Tale at glatte ud og løbe fra sine tidligere saa stærke Ord, kan ikke bringe i Glemmebogen, hvad han sagde den 18. Oktober, hvad jeg gerne vil have Lov til at citere — det staar Sp. 167 —, om

„de Undtagelser, der jo ogsaa findes i denne Sal, Folk, hvis Ord og Handlinger kan er dikteret udefra, og som har vist, at de paa Kommando“ — udefra altsaa — „er parat til at slaa sig selv paa Munden og sige hvad som helst“.

Jeg vil lade det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch og hans Statsminister samt Tingets høje og neutrale Ledelse afgøre, om en Tale som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs og det ærede Medlem Hr. Carsten Rafts egentlig er stemmende med, hvad Øjeblikket kræver, stemmende med Hensynet til Danmarks korrekte og neutrale Holdning over for alle andre Stater. Men jeg vil i hvert Fald henstille, at man ikke dummer sig, samtidig med at man fornærmer Sovjetstaten ekstra, ved at insinuere eller paastaa, at den holder sig saa daarligt aflagte Agenter, som vi maatte siges at være, hvis vi var Agenter. Agenter, Folk, man kan diktere udefra, maa man nemlig paa en eller anden Maade lønne eller underholde — ellers er der jo intet saadant Agenturforhold. At dette ikke sker, erkender det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch — hvad bliver der saa af hans Snak om, at man skulde kunne diktere os noget udefra?

Vi har selv opbygget vort Parti, Stats-